

AGENT STORM

Můj život
v al-Káidě
a CIA

VYŠEHRAĐ

MORTEN STORM,
PAUL CRUICKSHANK A TIM LISTER

AGENT STORM

Můj život v al-Káidě a CIA

**MORTEN STORM,
PAUL CRUICKSHANK A TIM LISTER**

VYŠEHRA D

Z anglického originálu Agent Storm
vydaného nakladatelstvím Atlantic Monthly Press
v New Yorku v roce 2014 přeložil Ladislav Šenkyřík
Typografie Vladimír Verner
Odpovědný redaktor Filip Outrata
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2015 jako svou 1355. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 210 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-571-3

Morten Storm, Paul Cruickshank, Tim Lister:
AGENT STORM

Copyright © Morten Storm, Paul Cruickshank, Tim Lister, 2014
Translation © Ladislav Šenkyřík, 2015

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

ANWAROVA BLONDÝNKA

Jaro – léto 2010

Devátého března 2010 jsem stál před mezinárodním autobusovým nádražím na Erdbergstraße ve Vídni a čekal jsem na autobus ze Záhřebu, který měl přijet v 11 hodin dopoledne. Bylo chladno a foukal vítr, typický březnový den v rakouském hlavním městě. Z autobusů se valily davy turistů, kteří mířili na prohlídky habsburských paláců.

Jed mi řekl, že mi bude krýt záda tým CIA. Zadíval jsem se na muže v kovbojském klobouku, který postával na rohu ulice a kontroloval si čas na hodinkách. Určitě nemuseli být až tolik nápadní.

Potom jsem ji spatřil. Měla na sobě černou sukni, přesně jak jsem předpokládal, ale místo aby byla řádně zahalená, měla na hlavě jen prostý šátek. Pár zatoulaných pramínek blond vlasů se třepotalo ve větru.

„*As-salámu alajkum*. Já jsem Amína,“ představila se anglicky s mírným přízvukem a zpřímá se na mě zadívala svýma modrozeleňnýma očima.

Třebaže mě Awlaqí instruoval, abych si oblékl západní šaty a nebudil tak podezření, musel jsem si zachovat náležitý odstup od ženy, s níž jsem nebyl v příbuzenském vztahu. Dokonce jsem jí ani nepodal ruku. Udělala ale na mě dojem; na fotkách nevypadala zdaleka tak dobře. Amína byla mimořádně pohledná, měla plné rty, vyklenuté lícní kosti a silný nos. Vypadala o pár let mladší než na svých dvaatřicet let. Hotová Gwyneth Paltrowová, pomyslel jsem si – tahle holka se bude Anwarovi líbit.

Natrefil jsem na ni v listopadu 2009 na Facebooku, na Awlaqího

fanouškovské stránce – dva měsíce poté, co mi zopakoval svou žádost, abych mu našel na Západě manželku. Na stránce jsem požádal o podporu, jí jsem zanechal vzkaz a Amína odpověděla.

„O jakou podporu by mělo jít a jsi v přímém kontaktu se šejchem?“ napsala ve svém prvním vzkazu z 28. listopadu 2009.

Když jsme si během dvou dnů vyměnili několik vzkazů, napsala toto:

„Mám ale přece jenom jednu otázku. Ty se znáš osobně s AAA? A je-li tomu tak, mohla bych tě o něco požádat?“ AAA byla naše šifra pro Anwara al-Awlaqího.

„Ano, skutečně se s ním znám. Klidně se ptej,“ odpověděl jsem okamžitě. Odepsala:

„Poslala jsem šejchovi dopis poštou, nejsem si jistá jeho správnou e-mailovou adresou, ale říkala jsem si, jestli náhodou nehledá druhou manželku, tak jsem mu nabídla sňatek a nevím, jestli to nebyla pošetilá hloupost. Ale zkusila jsem to. Když jsem teď v kontaktu s tebou, mám jistou naději, že bys mi třeba mohl poradit a navrhnout mi, co mám dělat.

Hledám způsob, jak se dostat z téhle země, a hledám manžela, který mě bude učit a kterému já mohu být velkou pomocí. Hluboce si vážím jeho i všech věcí, které dělá pro tuto Ummu, a chci mu jakýmkoli možným způsobem pomoci.“

Odepsal jsem:

„Budeš manželkou číslo 3, protože on už dvě manželky má, ale nežije s nimi, protože ony bydlí v hlavním městě a vídají se s ním jen občas. Ty s ním ale budeš pořád, protože tam nemáš rodinu. Měla bys být připravená na strádání a časté stěhování z místa na místo. A na starost o povinnosti manželky v domě. Být trpělivá se vším, čeho se staneš svědkem a čemu budeš muset čelit, protože AAA se může ocitnout v nebezpečí apod. a naším ochráncem je Alláh. Dokážeš to přijmout?“

Odepsala během deseti minut:

„Šla bych s ním kamkoli, je mi dvaatřicet let a na nebezpečí jsem připravená, nebojím se smrti, nevádí mi umřít pro Alláha. Nevěděla jsem, že už dvě manželky má. Ale vůbec mi to nevádí. Chci mu pomáhat v jeho práci... Ve vedení domácnosti jsem dobrá [a] jsem ochotná stát se pracovitou a aktivní manželkou.“

Amínino skutečné jméno znělo Irena Horaková. Měl jsem ji poznat velice zblízka. Následovat budou desítky e-mailů a konverzací

na Facebooku. Poslala mi spoustu dlouhých statí o svém životě, abych je předal Awlaqímu.

Irena pocházela z Bjelovaru, městečka obklopeného zemědělskou krajinou východně od chorvatského hlavního města Záhřebu. V jednom ze svých psaní pro Awlaqího Amína napsala, že pochází z láskyplné rodiny a vyrostla jako většina Chorvatů v katolické víře s „rodinnými hodnotami a vysokými mravními požadavky“. Obzvlášť blízká si byla se svou sestrou – dvojčetem – Helenou, jejím jediným sourozencem.

V dospívání Irena vynikala v atletice. Oddanost sportu šla tak daleko, že se stala dorosteneckou přebornicí ve sprintu na sto metrů. Její snímky, jak protrhává cílovou pásku s pažemi vztyčenými na znamení vítězství, se objevily v místních novinách. Atletika ji vtáhla, věnovala se jí naplno v naději, že jednoho dne bude reprezentovat Chorvatsko na olympijských hrách.

Obě sestry se přihlásily na pedagogickou a sociální fakultu záhřebské univerzity. Irena chtěla pracovat s postiženými lidmi. V té době ale její sen o atletické slávě vybledl. Ponořila se do studia. Po večerech podobně jako většina jejích spolužáků chodila do záhřebských nočních klubů, pila a tančila často do ranních hodin.

Mnohem později jsem zjistil, že v té době dávala na společenské síti fotografie, které ji zachycují v nejrůznějších nevázaných situacích, v nichž má na sobě upnuté oblečení, hluboké výstřihy, vysoké boty po kolena a dokonce i přiléhavou koženou kombinézu bez rukávů.

Po dokončení univerzity si Irena našla práci v dětském domově. V domově žilo asi padesát dětí od sedmi do osmnácti let, z nichž mnohé měly poruchy chování.

Později Amína objevila ve své povaze jiné sklony. V jednom z dopisů pro Awlaqího napsala:

„Lidé o mně říkají, že jsem rázná a rozhodná, ale to je ve skutečnosti můj obranný štít, jsem sice pevná, ale velmi citlivá a emocionální a nesnáším nespravedlnost. Ráda pracuji, nejsem líná, lidé mě označují za empatickou, laskavou a otevřenou vůči druhým.“

Islám objevila náhodou, na jedné svatbě v Záhřebu. Jedním z hostů byl Sage, pohledný právník s dlouhými dredy a širokým úsměvem. Byl muslim a pracoval v Londýně. Za pár dní už letěla do Londýna, když

ji její tehdejší přítel bez dlouhých cirátů pustil k vodě. Ti dva spolu začali chodit na dálku.

Sage sám sebe považoval za věřícího a mluvil s ní s láskou o islámu, ale své náboženství bral na lehkou váhu. Rád se napil a podle mnohých svědectví se s ním Irena ráda ukazovala v barech v Londýně i v Záhřebu. Přátelům se svěřovala, že doufá, že se brzy vezmou.

Později o Sageovi napsala Awlaqímu:

„Mluvil o islámu tak pěkně a mírumilovně a seznámil mě se spoustou věcí, o kterých jsem do té doby vůbec nevěděla. Byla jsem zvědavá... a tak jsem začala hledat sama.“

Spojila se se skupinou muslimských žen z Bosny, které ji zase seznámily s dalšími v Záhřebu. Začala s nimi trávit čas v mešitě.

„Když jsem četla vyličení Boha-Alláha v Koránu, říkala jsem si: Toto je Bůh, jak jsem si ho vždycky představovala,“ řekne Awlaqímu v jedné ze zpráv.

„Odjakživa jsem pokládala za nesmysl, že by Bůh mohl mít syna. Naopak všechno, co jsem objevila v islámu, bylo logické a prosté, ale zároveň čímsi znechucující a těžko přijatelné, alespoň v této době mého hledání to na mě tak působilo.“

Vzpomněl jsem si na pocit ze svého objevu v knihovně v Korsoru.

Po půl roce její vztah se Sagem ochladl. Islám začal být pro Irenu očividně důležitější než láska. Začala mu psát vyčítavé e-maily, kritizovala ho za to, že se nemodlí pětkrát denně a že pije alkohol.

Ireninu víru dost možná posílil zápas s rakovinou. Tvrdila, že prodělala léčbu a uzdravila se, ale nemoc zničila její sen o tom, že bude mít děti. Vrhla se do náruče islámu, začala se učit arabsky a změnila své chování i způsob oblékání – začala nosit dlouhé sukně a šátek na hlavě. Přerušila kontakty s bývalými kamarády. Z Ireny se stala Amína.

O této bouřlivé době svého života Awlaqímu napsala:

„Po období vzteku a pocitů marnosti jsem ve svém srdci našla mír, jaký jsem nikdy předtím nezakusila... Byla jsem nesmírně šťastná, že jsem se učila nové věci o islámu... Všechno, co se pojilo s islámem, mě nesmírně vzrušovalo, plakala jsem během modliteb, plakala jsem, když jsem uslyšela adhán [volání k modlitbě].“

A když v květnu 2009 formálně konvertovala k islámu a odříkala *šahádu*, vyznání víry, zakusila stejně jako kdysi já příliv nové energie a osvobození.

Jedna z dávných Amíniných kamarádek později popíše, jak Amínu nová víra zcela pohltila. Dokázala mluvit pouze o islámu a opakovaně se pokoušela své přátele přimět ke konverzi.

Přibližně v této době Amína narazila na Awlaqího kázání v angličtině, která už tehdy zaplavila internet. Jeho volání po tom, aby jeho stoupenci žili prostým životem Proroka a nenechali se zkazit západní moderností, jí učarovalo. Nevypadal možná zrovna jako filmová hvězda, ale Amína ho obdivovala pro jeho upřímnost, inteligenci a charisma. A začala snít s otevřenýma očima o tom, že se stane jeho ženou; mohl ji toho o islámu hodně naučit.

V době, kdy jsme se propojili na Facebooku, se mi Amína svěřila, že ji v Záhřebu přehlížejí a jsou vůči ní zaujatí. V práci si její šéf stěžoval na to, jak chodí oblékaná. Cítila se být vyloučená ze společnosti a dokonce i z hlavního proudu chorvatské muslimské komunity.

„Žiju v zemi *káfir*. Chci se za každou cenu dostat odtud,“ řekla později Awlaqímu v jednom ze svých vzkazů. Opět jsem v tom poznával pocity, jaké jsem i já zakoušel onoho ponurého dne, kdy jsem omýval mrtvé tělo starého muže, který zkolaboval před mešitou v Regent's Parku.

„Odmítla jsem spoustu nabídek k sňatku, protože bratři to buď nemysleli s manželstvím vážně, nebo jsme se neshodli ideologicky.“

Amína nedokázala říct o své konverzi otci, ale matka ji přijala, byť neochotně. V době, kdy jsem od Amíny obdržel první vzkaz na Facebooku, mi připadalo, že ji obestírá smutek. Měla dojem, že kromě své rodiny má jen velmi málo vztahů, které mají nějaký smysl. Jak jen mi to bylo povědomé.

Uvědomoval jsem si ale, že tahle ztracená, vnímavá žena pro mne znamená příležitost.

„Amína nás může dovést k Awlaqímu,“ řekl jsem svým řídicím důstojníkům z MI5 – Sunshine, Andymu a Kevinovi – krátce poté, co jsme si začali dopisovat přes Facebook.

„Chápeme, jak to myslíš, ale budeme muset nad tím převzít velení,“ řekl Andy.

Britové sdíleli mé obavy, že vyslání Amíny do divokých oblastí nestabilní země by mohlo znamenat, že ji vystavíme riziku. Američané spolu s Dány byli mnohem nadšenější.

„Nám se ten nápad líbí,“ řekl Jed, když jsme se sešli v Kodani.

V očích mu plálo vzrušení, jak přemítal nad nejstarší z lidských lstí. Ve dnech po útoku ve Fort Hood se sundaly rukavice a ve Washingtonu se už diskutovalo o tom, jestli je možné Awlaqího – jakožto amerického občana – legálně úkladně zavraždit. Jed si uvědomoval, že Amína představuje příležitost, jak se k teroristickému klerikovi dostat, nabízející se na zlatém podnose.

CIA oficiálně vstoupila do procesu dohazování.

Na jejich žádost jsem se Awlaqímu zmínil, že jsem mu našel případnou manželku, a 11. prosince 2009 se mi ozval a požádal mě, aby mu napsala svůj stručný popis.

Poslala mi pro klerika následující odpověď:

„Je mi třicet dva let, jsem svobodná, bezdětná. Jsem vysoká (173 cm), štíhlá a se sportovní postavou, nejsem si jistá, jestli je přípustné, abych popsala své vlasy. V každém případě lidé říkají, že jsem pohledná, atraktivní a vypadám mnohem mladší, všichni mě odhadují na nějakých 23–25 let.“

Patnáctého prosince mi Awlaqí pro ni poslal další šifrovaný e-mail:

„Rád bych zdůraznil dvě věci. První z nich je ta, že nebydlím na žádném pevném místě. Mé životní podmínky se tudíž často výrazně mění. Někdy dokonce bydlím ve stanu. Zadruhé se kvůli své bezpečnostní situaci musím občas odříznout od společnosti, což znamená, že se delší dobu ani já ani nikdo z mé rodiny nestýkáme s žádnými dalšími osobami. Umíš-li žít ve ztížených podmínkách, nevadí ti samota a dokážeš žít s omezeními v komunikaci s druhými lidmi, pak je to *alhamdulillah* skvělé. Se svými dvěma manželkami nemám žádné problémy a vycházíme spolu dobře. Obě si nicméně zvolily život ve městě, protože se mnou nedokázaly sdílet život na venkově. Nechci, aby se mi totéž přihodilo znovu s další manželkou. Potřebuju někoho, kdo dokáže se mnou sdílet nesnáze této cesty.

A ještě jedna věc. Můžeš mi prosím poslat svoji fotku? Pošli ji prosím jako přílohu e-mailu.“

Během přípravy „spodkového atentátu“ Anwar musel počítat s tím, že vystřelí prudce vzhůru na americkém seznamu hledaných osob; možná proto případné budoucí paní Awlaqíové tolik zdůrazňoval útrapy života v úkrytu.

V půlce prosince mě Amína požádala, abych Awlaqímu předal nový vzkaz stanovující několik základních pravidel.

„Nechci manžela jen na papíře, chci být s ním a žít v islámu, což tady není možné. Nejsem typ domácí hospodyňky, umím vařit a zastanu i všechny další domácí práce, ale jenom tohle mě neuspokojí. Začala jsem překládat tvé přednášky do mé mateřštiny, abych pomohla bratřím a sestrám v této části světa.“

Rovněž se Awlaqího ptala, jestli bude moct z Jemenu vycestovat a zase se do něj vracet. „Největší starost mám o své rodiče, protože vím, že když jim řeknu, že odjíždím do tak daleké země, bude to pro ně znamenat obrovský otřes,“ psala. „Kdybych je už nikdy neměla vidět, bohužel bych asi takovou podmínku nemohla přijmout.“

Její naivita byla občas zneklidňující.

Zašifroval jsem zprávu přes software Mujahideen Secrets a poslal ji Awlaqímu. Odepsal 18. prosince:

„Předpokládám, že pokud do téhle země přijedeš, přijedeš sem natrvalo, a pokud tuto zemi opustíš, opustíš ji také natrvalo... země je na pokraji války. Jen Alláh ví, jaké důsledky to přinese,“ napsal.

A potom odpověděl na její žádost o informace osobnějšího charakteru.

„Jsem klidný člověk. Do záležitostí své rodiny příliš nezasahuji, ale když už to udělám, musí být po mém. U svých žen netoleruji neposlušnost. S mými dětmi je to přesně naopak, obzvlášť u děvčat. Umím se jim přizpůsobit, takže je musí vychovávat a trestat matka, protože já to nedělám. Miluju četbu. Když je se mnou má rodina, trávím s ní jistý čas, ale povinnosti mě často odvádějí... Moje práce má před rodinou přednost, a proto bych rád měl manželku, která bude nenáročná a bude sdílet moji práci. Jelikož jsem většinu života prožil na Západě, rád bych žil po boku muslimky ze západního světa.“

Awlaqí požádal o Amíninu e-mailovou adresu, aby jí mohl položit některé „soukromé otázky“ přímo. Vzala-li se v úvahu jeho posedlost provozní bezpečností a skutečnost, že do „spodkového atentátu“ zbývalo už jen pár dní, podstoupil pozoruhodné riziko. Smyslnost nad ním opět jednou zvítězila.

Na Štědrý den, po raketovém útoku na pozice al-Káidy v provincii Šabwa, se Amína se mnou opět spojila.

„Nemáš nějaké zprávy od bratra? Říká se, že je mrtvý, nebo ve vězení. Je to pravda?“ ptala se.

Hned jakmile jsem zjistil, že Awlaqí vyvázl se zdravou kůží, napsal jsem jí, přičemž jsem pro Awlaqího použil dohodnuté jméno Sámí.

„Sámí je v pořádku a má se dobře, *alhamdulillah*... měj jenom trochu trpělivosti, sestro, je pod velkým tlakem. Jseš si jistá, že dokážeš podstoupit tuhle velkou zkoušku?“

Když za čtyři dny Anwar napsal, myslel navzdory tomu, že jen těsně unikl smrti, pořád na chorvatskou blondýnku. Dal jsem jí vědět následující zprávu:

„Sámí tě pozdravuje a nemůže tě znovu kontaktovat přímo, ale já ti můžu jeho vzkaz přeposlat a ty mu můžeš přese mne odpovědět. Je v pořádku a daří se mu dobře. Má pořád zájem a ptá se, kdy můžeme zařídit cestu atd.“

Po štědrovečerním raketovém útoku se znepokojení britské tajné služby změnilo v otevřený nesouhlas. Nechtěli mít nic společného s projektem, který mohl poslat na smrt nevinnou Evropanku. Byl mi ten postoj sympatický. Chtěl jsem mít jistotu, že Amínu nebudou považovat za pouhou nezbytnou „civilní oběť“ při pronásledování Awlaqího.

Britská snaha odloučit mě Američanům vznikla už o pár týdnů dřív v tajném zařízení jako vystřiženém ze scénáře bondovky.

Pevnost Monckton byla vybudována na ochranu přístavu v Portsmouthu koncem osmnáctého století a uchovala si své bašty, kasematy i padací most. Rovněž se pyšní vysokými ploty z ostnatého drátu, bezpečnostním osvětlením světlomety a bezpečnostními kamerami. Patří dnes ke špičkovým výcvikovým zařízením armády.

Ve skutečnosti je to hlavní středisko pro výcvik tajných služeb. Na konci století zde podstupovali výcvik nejlepší britští agenti.

Emma, moje řídicí důstojnice z MI6, mě vyzvedla v Londýně a do pevnosti Monckton mě přivezla autem. Byla celá v černém, kaštanové vlasy měla svázané do uzlu. Proplétala se dopravou na dálnici a pustila se do hovoru o svém původu. Studovala na univerzitě v Oxfordu, ale potom potřebovala rychle vydělat peníze a začala se živit profesí, která se dala slušně označit jako exotická tanečnice.

Líbilo se mi, že mi natolik důvěřuje, že se neváhá svěřit. Později mě ale napadlo, jestli to náhodou není součástí běžné praxe, budování důvěry, abych měl pocit, že mám k britskému týmu blízko.

Když jsme se blížili k bráně, Emma mi podala šátek.

„Dej si to na hlavu – nechceme, aby tě strážé na vnějším obvodu viděly,“ řekla.

Pevnost Monckton byla ve všech ohledech starobylá. Při večeři čekali na důstojníky MI6 v dřevem obloženém společenském sále postarší číšníci ve společenských šátech. Ubytovali mě v soukromém apartmá sira Mansfielda Cumminga, legendárního šéfa britské tajné služby z počátku dvacátého století, který své dopisy podepisoval pouhým písmenem „C“, což inspirovalo Iana Fleminga, aby se šéf špionáže v jeho románech podepisoval „M“.

„Co jste sakra zač?“ zeptal se mě Steve, veterán mezi instruktory. Bylo mu něco mezi padesátkou a šedesátkou a velel pokusům MI6 ulovit Udaje Husajna, sadistického syna iráckého diktátora Saddáma Husajna, po invazi do Iráku v roce 2003.

„Do tohoto zařízení se nepouští žádní civilisté, tečka. A mně nikdy nepovolili přespat v plukovníkově ložnici,“ dodal.

„No, jmenuju se Morten Storm...“ odpověděl jsem a okamžitě jsem si uvědomil svoji chybu. Emma mi říkala, abych během pobytu o sobě vůbec nemluvil.

„To je v pohodě,“ řekla, „netrap se tím.“

Přes den jsme s agenty MI6 hráli psychodramata. Dali mi scénář a měl jsem čtvrt hodinu na přípravu. Kamery přenášely mé reakce pro tým lidí v jiné místnosti. Při vyhodnocení mi Steve řekl, že mám talent na řešení nečekaných problémů a že jsem testy zvládl. Nemohl jsem si být jistý, jestli to myslí vážně, nebo jestli to není součástí předem domluveného lichocení.

Zvláštní zacházení pokračovalo až do Nového roku.

Byl jsem pozván na kurz sledovacích technik do Edinburghu, který vedli Andy a Kevin z MI5.

Ráno mi v hotelovém pokoji vysvětlili, jak mohu zjistit, že jsem sledovaný, a způsoby, jak ze sebe pronásledovatele setřást. Jedna z metod spočívala v nalezení nějaké záminky, jak se při chůzi zastavit a nenápadně se kolem sebe rozhlédnout. Jiná zahrnovala zdánlivě náhodnou nepřímou cestu, během níž člověk může zjistit, jestli ho někdo sleduje. Pokud je však ta cesta příliš nahodilá, profesionálové poznají, že o nich víte. Řekli mi, že stejná pravidla platí i pro jízdu autem. Vzpomněl

jsem si na chaotickou projížďku ulicemi Nairobi s Ikrimáhovým řidičem Muhammadem. Andy s Kevinem mně také řekli, jak si zkontrolovat, jestli není sledovaný kontakt. Musel jsem jim líčit, jak bych se pohyboval na různých místech a nenápadně je sledoval.

Řídící důstojníci z MI5 mi řekli, že několik agentů, s nimiž jsem se dosud nesetkal, dostalo za úkol mě sledovat v ulicích Edinburghu. Můj první výcvik spočíval v určení pronásledovatelů a jejich setřesení. Vydal jsem se ze svého hotelu u nádraží vzhůru do kopce, obdivoval jsem věžičky edinburského hradu, které se vysoko nade mnou třpytily v zimním slunci. Když jsem došel až k hradu, odbočil jsem doleva a vydal se po Královské míli. Navzdory studenému větru byla ulice plná turistů. Bude těžké poznat, kdo – jestli vůbec někdo – mě sleduje.

Nečekaně jsem se zastavil u obchodu s kašmírem a prohlížel si ceny ve výloze. V odrazu jsem si všiml muže v černomodré bundě, který kolem mne prošel. Když jsem se vydal dál ulicí, zastavil se a prohlížel si pohlednice na stojanu před obchodem. Jakmile jsem ho minul, neohlédl jsem se. Místo toho jsem odbočil do jedné z uliček. Když jsem se teď ohlédl zpoza rohu, viděl jsem, že zamířil stejnou cestou.

Zrychlil jsem krok a volil náhodnou cestu vydlážděnými postranními uličkami. Začínalo to být velice zábavné cvičení. Záhy jsem vůbec netušil, kde jsem, ale můj pronásledovatel zmizel. Když jsem se opět zorientoval a vrátil se do hotelu, řekli mi, že první zkoušku jsem zvládl.

Po několika dalších cvičeních mě ten večer Kevin s Andym vzali s sebou do malé hospůdky na Královské míli, která se specializovala na skotskou tlačenu haggis. Neměl jsem ponětí, co to je.

„Tohle musíš ochutnat, je to skotský tradiční jídlo,“ prohlásil Andy.

Když jsem se nad tím rozpačitě zamračil, oba se rozesmáli. A pak mi vylíčili, jak přesně se haggis dělá. Ale legrace skončila. Britská tajná služba neinvestovala tolik drahocenného času jen pro mé potěšení.

Když jsme usedli do tichého rohu místní restaurace, Kevin se mi zadíval do očí a oslovil mě vážným tónem.

„Nelíbí se nám, co chtějí Američané udělat s Amínou. Naše práce spočívá ve sběru informací. Neúčastníme se úkladných vražd. Nedomníváme se, že bychom měli Amíně pomáhat dostat se do Jemenu. Obáváme se, že by ji tam mohli zabít.“

Jenže v Kevinově výkladu byl ještě jeden prvek, který tak úplně neodpovídal slavným „zvláštním vztahům“ mezi britskými a americkými tajnými službami.

„Mortene, nemůžeme ti nabídnout ani zdaleka takové peníze jako oni, ale jednu věc ti slíbit můžeme. My tě nevyšplouchneme. Víš, že my nelžeme. Ten plán s Amínou se nám nelíbí a nechceme, abys na to doplatil.“

Zvažoval jsem své možnosti. Zdálo se, že Britové jsou ochotní do mě dlouhodobě investovat. Mí řídicí důstojníci se mi zamlouvali a stejně jako oni jsem se obával o Amínino bezpečí. Jenže to nebylo tak dávno, co jsem se zaobíral jistými pochybnostmi o jejich konečných záměrech, a podezíral je, že se snaží dostat do důvěrného okruhu Awlaqíových známých jiného svého informátora.

V příštích několika dnech Dánové i Američané tvrdě tlačili na pokračování mise, navzdory skutečnosti, že dánské zákony PET výslovně zakazují účastnit se vražedných operací v zahraničí.

Krátce po mém výcviku v Edinburghu mi zatelefonoval Klang.

„Jedeme na Island – jenom my Dánové a Velkej bratr to platí.“

Za pár dní už jsme odpočívali v termálních vodách Modré laguny v Reykjavíku. Do týmu přibyl nový člen – důstojník něco před padesátkou jménem Jesper. Byl přesný opak Klanga. Klang byl náfuca, předváděl se se svou fyzičkou. U Jespera nebylo po domýšlivosti ani stopy, oplýval zdrženlivým suchým humorem. Vlasy mu na čele ustupovaly, vypadal spíš tuctově a byl tak hubený, že působil až křeche. Zatímco Klang se zaučoval naostro v protidrogové jednotce, Jesper byl typická kancelářská krysa. Než nastoupil k PET, pracoval v policejní divizi bankovní a finanční kriminality. Požádal jsem jednoho z rekrutantů, aby nás s agenty z PET vyfotil. Mí řídicí důstojníci překvapivě neprotestovali.

Později jsem jim ve svém apartmá v pětihvězdičkovém reykjavíckém hotelu Radisson Blu vyprávěl o tom, co mi říkali Britové.

„Mortene, podle našeho názoru bychom měli pokračovat s Američany. Bude to větší zábava. A taky mají víc peněz,“ řekl Klang.

Peníze hrály důležitou roli. Nabízeli, že mi zvednou paušální honorář na dvojnásobek. Nebyl to zrovna ředitelský plat – nějaké čtyři tisíce dolarů měsíčně. Ale pro člověka, který býval často odkázaný na lovení mincí zapadlých mezi polštáři pohovky, to byly seriózní peníze.

Taky jsem měl pocit, že mám příležitost ovlivnit způsob, jakým se bude Amínina mise odvíjet. Třeba by se mohla naskytnout možnost Awlaqího dopadnout – a ne ho rovnou zabítet.

V prvních týdnech roku 2010 jsme si s Awlaqím dál vyměňovali e-maily, navzdory enormnímu tlaku, který byl na něho vyvíjen. Chtěl, aby Amína přijela co nejdřív.

„Jelikož se tady zpřísnily zákony pro cizince... kdyby se ti podařilo urychlit její cestu do Jemenu dřív, než se na ni zaměří nebo jí zabrání ve vstupu do země,“ psal.

Poslední lednový den mě úpěnlivě varoval před cestou za Amínou, obával se, že by to mohlo ohrozit její naděje na cestu do Jemenu.

„Kdybys tam jel nebo se na ni jen vyptával, mohl bys jí nebo i sobě způsobit problémy, protože tebe určitě sledují.“

Mě poslouchají miliony lidí po celém světě, ale nakonec zůstává jenom pár takových, na které se mohu spolehnout. Je to jako hledání jehel v kupce sena. A jelikož ty patříš k těm několika bratřím, s nimiž mohu počítat, mám starost o tebe, tvé bezpečí a tvé zdraví, ale také mě zajímají tvé myšlenky a manhadž [metodologie].“

Na pár okamžiků mě jeho slova dojala. Byl v něm stále paprsek lidství – byl to poznamenaný člověk, ale hledal oporu u lidí, u nichž cítil, že se na ně může spolehnout. Začínal jsem přemýšlet, jak bych ho mohl nenápadně přitáhnout a předat jemenským úřadům. Nebyl by už na svobodě, ale zůstal by naživu.

Za pouhé dva týdny CIA urychlila Amíninu misi. Zavolali si mě na schůzku do Helsingøru. Klang s Jesperem mě vyzvedli na nádraží, v nádherné neorenesanční budově s do výše čnicí trojúhelníkovou střechou a s impozantní řadou malých věžiček a vysokými štíhlými věžemi připomínajícími kostel.

„Jednali jsme s Američany,“ řekl Klang, když jsme odjžděli autem z nádraží. „Chtějí ti nabídnout dvě stě padesát tisíc dolarů. V okamžiku, kdy Amína přistane v San’á a projde letištní kontrolou, jsou peníze tvoje.“

„Nic jsi ale od nás pochopitelně neslyšel,“ vložil se do toho Jesper. „Z Washingtonu přijel jeden z ‚pánů všehomíra‘, aby ti tu nabídku přednesl osobně.“

V jeho podání to znělo uštěpačně. Dánové možná lezli Američanům do zadku, ale uměli být taky žárliví.

Napravo od nás se v zimním slunci třpytila hladina Øresundu, úžiny oddělující Švédsko od Dánska. Po několika kilometrech jsme přijeli do výletního městečka Hornbæk. Dánská tajná služba si zde pronajala vilu na břehu jezera obklopeného stromy. Vládl zde klid a mír, místo jako stvořené pro osnování spiknutí na likvidaci jednoho z nepřátel Ameriky.

Na recepci na mě čekal třetí nejvýše postavený důstojník dánské tajné služby v plátěných kalhotách a v modré košili s rozhalenkou. Byl vysoký a měl kobaltově modré oči a světlé vlasy barvy slámy, které měl pečlivě učesané na pěšinku. Søren, vedoucí týmu, mi ho představil jako „Tommyho“ a od té chvíle o něm moji řídicí důstojníci vždycky mluvili kvůli jeho přirozené autoritě a nejvyššímu postavení v hierarchii PET jako o šéfovi Tommym. Bylo mi řečeno, že je přímý podřízený mocného ředitele PET, Jakoba Scharfa. Pevně mi stiskl ruku a poděkoval mi za mé pracovní nasazení.

Kolem bílého jídelního stolu se sesedli zbylí členové mého týmu z PET a snažili se chovat, jak uměli nejlépe. Americká delegace dorazila krátce po nás. Byl zde Jed v džínách a v kovbojských botách a za ním vešel dlouhán s pečlivě na pěšinku učesanými, prošedivělými vlasy. Na okamžik mě napadlo, že to musí být ten člověk s šekovou knížkou, ale byl to šéf kodaňské centrály CIA „George“. Přidržel dveře malému plešatému muži. To byl „Alex“, jeden z pánů všehomíra trpící napoleonským komplexem.

Šéf Tommy mu formálně podal ruku a Američan se vzápětí otočil ke mně.

„Máme opravdovou radost z vašich výsledků a velice vám za vaši dosavadní práci děkujeme,“ prohlásil. Jako by se jeho hlas odrážel od stěn.

„Vnímáme to jako obrovskou příležitost zastavit Awlaqího, což je, jak jistě víte, vysoká priorita mé vlády. Zprávy o průběhu této akce dostává sám prezident Obama. Víím to, protože osobně dodávám zprávy do Bílého domu,“ řekl nadbytečně. Oba jeho podřízení svým výrazem naznačili, že je to náležitě ohromilo.

„Takže pojďme k věci: moje vláda je připravená vyplatit vám za vaše dohazovačské služby honorář ve výši čtvrt milionu dolarů. Dostaňte Amínu do Jemenu a my vám pošleme peníze.“

Vyplatit honorář, pomyslel jsem si: jakou zálibu mají tihle chlápci ve velkých slovech.

„Dohodnuto,“ odpověděl jsem.

„Výborně,“ odušil. „Chci ujasnit jen jednu věc: zodpovídat se budete v první řadě nám, nikoli našim britským přátelům.“

Dánští agenti přinesli krabici *smørrebrød* – chlebičků s uzeným lososem, slanečky a salámem.

Alex se uvelebil a rozvážně pravil: „Musíme vymyslet záminku, abyste se setkal s Amínou.“

Navzdory Awlaqího pochybnostem ohledně mé cesty na schůzku s Amínou do Vídně, Američané nehodlali nechat Amínu odcestovat do Jemenu bez jejího předběžného proklepnutí.

Vytáhl jsem laptop a začal psát koncept e-mailu klerikovi:

„Pokud jde o sestru, trvá na tom, abychom se setkali ve Vídni, neboť má některé otázky, které se nedají klást po telefonu.“

Alex požadoval pár stylistických změn, bezpochyby kvůli tomu, aby si mohl připsat autorství.

Poté jsem na počítači spustil šifrovací software Mujahideen Secrets, vložil svůj soukromý klíč, Awlaqího veřejný klíč a zadal „šifrovat“. Výsledný zašifrovaný text jsem zkopíroval do svého e-mailového prohlížeče, vybral anonymní e-mailovou adresu, kterou Awlaqí používal, a zmáčkl „odeslat“.

Alex celý proces fascinovaně sledoval.

„Víte, že jste právě poslal práci doslova stovkám agentů ve Státech?“ řekl.

Awlaqí odpověděl za pět dní.

„Jestli se s ní setkáš, mohl bych ti poslat v zašifrovaném souboru krátký klip a ty bys jí ho mohl pustit, aby měla jistotu, že to jsem opravdu já.“

Nabídkou videonahrávky Awlaqí reagoval na Amíninu žádost o osobní vzkaz na kameru, který by ji ujistil, že na druhém konci je skutečně Awlaqí.

O e-mailu od Awlaqího jsem informoval PET prostřednictvím norského poskytovatele e-mailových služeb Telenor. Používali jsme Telenor, protože měl lepší šifrovací zabezpečení než většina providerů. Dánové sdíleli většinu informací s Američany, ale jako většina tajných

služeb i PET chtěla informace jako první. Byl to způsob, jak Američanům připomínat, že pořád ještě náležím k dánským akvizicím. Ale používání šifrovacího zabezpečení Telenoru bylo rovněž příznačné pro podezřívavost, jakou každá tajná služba chová k možnosti, že jejich komunikaci někdo zachytí. V MI5 mi říkali, abych nikdy nic důležitého nesděloval po telefonu – pro případ, že by je odposlouchávali Rusové nebo Mosad. A MI6 jednoduše odmítala telefon vůbec používat.

Za pár dní Awlaqí napsal znova a tvrdil, že teď bydlí spíš v domě než ve stanu.

„Osobně dávám tomuto aranžmá přednost před stanem v horách, protože mi poskytuje lepší podmínky pro četbu, psaní i bádání.“

Připojil dlouhý soukromý vzkaz pro Amínu a požádal mě, abych ji naučil, jak používat šifrovací software Mujahideen Secrets. „Ze všeho nejdůležitější je,“ dodal, „aby si pořídila novou e-mailovou schránku, do které nebude vstupovat z domu.“

Na rande do Vídně mě doprovázel Jed a večer u piva před příjezdem Amíny mě zaskočilo, že oba máme rádi Metallicu. Věděl jsem toho o něm pořád tak málo. Byl ženatý, měl několik dětí a dobrmana. Odkud pochází, kde bydlí a pracuje – do toho mi nic nebylo a nehodilo se na to ptát. Ale vážil jsem si jeho nasazení, s jakým toužil po výsledcích.

Podle Alexova plánu jsem měl vzít Amínu cestou z nádraží přes předem určené pekařství do Lounge Gersthof, nedaleké restaurace, kde už čekal přichystaný odposlouchávací tým. Ale na poslední chvíli mi došlo, že by bylo absurdní brát ji na místo, kde se podává alkohol. Navrhl jsem proto sousední McDonald's.

Vmáčkli jsme se do boxu. Ukázal jsem jí vzkaz od Awlaqího na svém laptopu.

„Chystáš se k velkému kroku, sestro, a já se modlím, abys na něj byla připravená. Chtěl bych se s tebou nicméně podělit o některé své osobní zkušenosti...“ stálo v jeho vzkazu.

„Celkem se dá říct, že mám poslední dobou docela snadný a pohodlný život. Na druhou stranu jsem nedávno bydlel ve stanu bez tekoucí vody a nemohl jsem svobodně cestovat.“

Rád bych ti ale řekl, že radost, kterou do mého srdce vložil Alláh, a klid a mír, jaké zakouším, když snáším v Jeho jménu všechny ty obtíže, mě vedou k opovržení mým dřívějším životem. Neměnil bych ani za nic na světě.

Měsíce strávené ve vězení byly nejlepším obdobím mého života. Nikdy jsem si nemyslel, že bych mohl něco takového vydržet... ale vydržel jsem. Proč? Protože mi pomáhal Alláh...

Problém, jemuž budeš muset čelit, spočívá v omezení volnosti pohybu a komunikace s druhými lidmi. Rovněž se ocitneš v cizí zemi bez přátel, v neposlední řadě představuje překážku jazyková bariéra..."

Amína četla dopis pomalu a nedávala na sobě znát žádné hnutí myslí. Pak odvrátila zrak od obrazovky a zadívala se na mě.

„Jsou ti ty důsledky jasné?“ zeptal jsem se jí.

„Ano, jsem připravená, *inšalláh*,“ odpověděla Amína. „Chci svůj život zasvětit islámu a chci, aby se šejch Anwar stal mým učitelem.“

Pokládala mi spoustu otázku o Jemenu; z jejich nevelkých zkušeností s cestováním do zahraničí (arabský svět navštívila pouze jednou, v turistickém letovisku v Tunisku) vyplývalo, že si moc neuměla představit život, který ji čeká. O jejím odhodlání a zbožnosti se však nedalo pochybovat.

Jak Awlaqí požadoval, předvedl jsem jí, jak posílat šifrované e-maily s pomocí šifrovacího softwaru Mujahideen Secrets.

„Znamená to, že patřím mezi mudžáhedíny?“ zeptala se mě a pronikavě se na mě zadívala.

„Ano, sestro, je to přesně tak,“ odpověděl jsem.

V očích se jí zatřpytily slzy. „Takže já jsem mudžáhedínka,“ zašepkala a rozechvěla se.

Týž večer jsem schůzku podrobně líčil v hotelovém apartmá v Kodani.

George, šéf místní pobočky CIA, měl radost.

„Předáme ty informace do Washingtonu a uvidíme, jaký bude další krok.“

Britové stále nevzdávali naději, že se jim podaří mě od mise odvrátit. V druhé polovině března jsem dostal pozvánku, abych se setkal se svými britskými kontakty v Icehotelu („Ledového hotelu“) daleko na severu Švédska, zázračném paláci vytesaném z ledu a sněhu.

Dorazilo sem několik mých řídicích důstojníků: Andy z MI5 spolu s Kevinem a Emmou, která zde byla ve svém živlu, vystrojená v elegantním lyžařském oblečení a sněhulích. Přijel i Klang, který si nikdy

nenechal ujít příležitost k večírkům. Žádní Američané ale pozvání nedostali.

Šli jsme se projet psím spřežením v měkkém prašanu, řítili se po ledu auty s pohonem všech kol a proháněli se na sněžných skútrech.

Během výletu se Britové se mnou o Amíně nebavili. Snad to považovali za příliš předvídatelné a vulgární, možná byli opatrní před Klangem. Věděli, že dánská tajná služba se spolu s Američany věnuje Amíninu gambitu. Myslím, že doufali, že po utužení našeho přátelství na severských sněhových pláních si to ještě rozmyslím.

Jenže Amínina mise už v této době nabrala rychlý spád.

V jeden jarní den roku 2010 jsem stál ve frontě na odbavení na birminghamském letišti na let do Kodaně, abych se zúčastnil dalšího plánování Amíniny mise, když vtom mi zazvonil telefon.

Byl to Kevin, můj řídicí důstojník z MI5. Věděl, kde jsem.

„Mortene, jestli teď odletíš, musíš si uvědomit, že se už víckrát neuvidíme,“ řekl.

Vystoupil jsem z řady čekajících u odbavovací přepážky. Podle Britů jsem si zvolil špatnou stranu a bylo to pro ně nenapravitelné rozhodnutí.

„Chtěl jsem ti jen říct, že to s tebou bylo prima,“ pokračoval Kevin se zřejmou upřímností. „Udělalí jsme spoustu dobré práce. Je smutný být svědkem toho, co se teď děje, ale tak byrokraticky prostě fungujeme a s tím nic nenaděláme.“

MI5 a MI6 se mnou rušily veškeré kontakty.

Za letu do Kodaně jsem byl nervózní. S Kevinem, Andym, Emmou, Sunshine a dalšími britskými řídicími důstojníky jsme se dost sblížili. Velká Británie se mi stala adoptivním domovem; a připadalo mi, že mi rozumějí lépe než Dánové. Jenže roztržka byla hotová. Dánové mi řekli, že Britové jim nařídili, že nesmím otvírat už žádné další e-maily od Awlaqiho na britské půdě. Abych si zkontroloval vzkazy od klerika, musel jsem od téhle chvíle vždycky cestovat do Kodaně.

Neměl jsem ale příliš mnoho času se svým rozchodem s MI5 a MI6 zabývat. Když jsem dorazil do Kodaně, odvezli mě do letní vily na jižním pobřeží Roskildského fjordu necelých čtyřicet kilometrů západně od Kodaně.

Jed mi řekl, že budu muset Amíně koupit kufr.

„Není to poněkud riskantní? Nebude jí to připadat trochu divný?“ zeptal jsem se.

Přišel jsem s alternativou. Zeptám se Awlaqího, co má Amína s sebou přivést. Když uvidí, že ta žádost přišla od něho, nebude mít sebemenší podezření.

Jed mi také předvedl dřevěný kufřík na kosmetiku, který jsem měl podle nich Amíně předat. Nemusel mi ani říkat, že je v něm někde ukryté sledovací zařízení. Připadalo mi ale, že si koledujeme o průšvih.

Klang si to myslel taky.

„V žádném případě ti nedovolíme, abys jí něco takovýho dával; když to někomu spadne a objeví se vysílač radiovýho signálu, budeš v pěkným průseru,“ řekl. „Občas mi ti Američani připadají neuvěřitelní. Vůbec jim to nemyslí.“

Jednadvacátého dubna, těsně před odletem do Vídně, jsem dostal odpověď od Awlaqího.

„Neměla by mít nic většího než středně velký kufr a příruční zavazadlo. Také by s sebou měla mít pro každý případ nějakou hotovost... Měla by mít u sebe aspoň tři tisíce dolarů. Letenka také musí být zpáteční pro případ, že by se na letišti vyskytly nečekané problémy.“

Awlaqí ode mne očekával, že peníze vyberu po mešitách ve Velké Británii.

Pozornost Awlaqího k těm nejmenším detailům byla výjimečná, obzvlášť když si uvědomíme, že před pouhými třemi týdny se v novinách zeširoka rozebíralo, že ho Obamova administrativa označila k takzvané „selektivní eliminaci“. *The New York Times* napsaly, že Bílý dům přistoupil k „nesmírně neobvyklému, ne-li bezprecedentnímu“ kroku, a schválil vraždu Awlaqího navzdory tomu, že jde o amerického občana, protože ho nyní považují za člověka, který se aktivně účastní teroristického spiknutí.

Jed a George měli z Awlaqího odpovědi radost. Byla zdolána další překážka a jejich projekt by mohl být první, který dostane klerika pod drobnohled. Poslali mi šifrovaný e-mail, ve kterém Awlaqímu říkali „Hook“, třebaže to byla přezdívka, kterou džihádisté používali pro egyptského fundamentalistu Abú Hamzu al-Masrího.

„Zdá se, že náš rozhovor ohledně toho, co by jí Hook mohl doporučit k cestování, se vyplatil! ... Navrhujeme, že bys mohl využít Hookovu radu jako záminku k tomu, abys sestře věnoval kufr... vyříd' prosím

sestře, že hook chce, aby u sebe měla tři tisíce dolarů... to je perfektní krytí pro tvůj další výlet za ní. přežeme šťastnou cestu a hodně štěstí, tví bratři.“

Byla to jedna ze vzácných příležitostí, kdy po sobě CIA zanechala hmotný důkaz, navzdory onomu kódovanému jazyku.

Za větrného jarního odpoledne jsem se s Amínou setkal ve vídeňském parku a šli jsme spolu do turecké restaurace. Vyprávěl jsem jí o Awlaqího požadavcích ohledně jejich zavazadel a řekl jsem jí, že mě pověřil, abych jí zajistil prostředky na cestu.

Druhý den přiletěl z Washingtonu Alex a ke zhodnocení akce jsme se sešli v Roskilde. Kromě Sorena, který seděl s námi, se kolem nás motali i další dánští agenti, nosili nám z kuchyně kávu a chlebičky: to plně vypovídalo o zdejší hierarchii.

„Je čas na milostné vzkazy,“ prohlásil Alex. Awlaqí mně poslal nahrávku pro Amínu už před několika týdny a požadoval, aby mu Amína před cestou rovněž natočila o sobě video. Jed vytáhl z tašky videokameru a přesunul ji přes stůl ke mně.

Také už bylo načase koupit kufr.

„Potřebujeme znát přesný typ, barvu, všechno,“ řekl Jed. Sám navrhl značku Samsonite. Až bude Amína odjíždět do Jemenu, bezpochyby jí ho na letišti vymění za identický model se sledovacím zařízením.

Ve vzduchu panovalo napětí. Tytam byly snahy o kamarádství, záblesky humoru. Teď šlo o hodně. Alex se občas vypařil z vily a odcházel na molo – aby byl z doslechu. Viděl jsem ho, jak gestikuluje a rozčileně křičí do telefonu. Příkazy se musely poslouchat, o tom nebylo pochyb. Zdálo se mi, že Jed víc kouří. Ale obával jsem se, že ve chvatu, s jakým už chtěli mít tuhle misi za sebou, postrádá CIA cit pro kritické detaily.

Američané byli nespokojení, že jsem při předchozí cestě do Vídně vzal Amínu z vlastní iniciativy do McDonald's, a ne do restaurace, kterou tak pečlivě sledovali.

„Když vás tentokrát o něco požádáme, tak budeme očekávat, že to provedete,“ vyštěkl Alex.

„Připadalo mi to nelogické,“ odsekl jsem, naštvaný kvůli jeho domýšlivé aroganci. Nechtěl jsem se ale nechat zatáhnout do hádky.

Sedl jsem si a napsal e-mail Awlaqímu, ve kterém jsem mu poslal odkaz na článek v *The New York Times* o oficiálním schválení selektivní eliminace.

„Kéž za to Alláh Američany zatratí – ta hnusná káfir prasata,“ napsal jsem, jak se sluší na opravdového džihádistu.

Když si Alex koncept přečetl, na vysokém čele se mu prohloubily vrásky.

„To přece nemůžete napsat – to je prostě nepřípustné,“ řekl.

K mému úžasu v tu chvíli promluvil Anders.

„Víte co? Přesně takhle jsme to my vždycky dělali. My Dánové to rádi děláme po svém,“ dodal jízlivě.

Alex se otočil k mladému Dánovi, ale Anders před jeho pohledem neuhnul. Alex beze slova vstal a otevřeným francouzským oknem vyšel na zahradu.

Klang mě později zavolal do kuchyně: „Nedělej si s tím hlavu, Mortene – prostě tu formulaci zase změníme, jen co naši přátelé odejdou.“

Já ale měl jiné dilema – dilema, které moji řídicí důstojníci ve své blažené nevědomosti o salafistických potřebách přehlédli. Nemohl jsem pozvat Amínu do nějakého hotelového pokoje ve Vídni a nafilmovat ji bez závoje. To by dozajista vážně zpochybnilo moji náboženskou důvěryhodnost. Jedna možnost se nicméně nabízela.

To už jsme se s Fádíjou přestěhovali z Birminghamu do nedalekého Coventry. Dům v Raleigh Road byl značně příjemnější než sídliště Alum Rock v Birminghamu, nacházel se v ulici pečlivě udržovaných předválečných řadových domků. Přijel jsem z Roskilde domů, v kapse jsem měl peníze z další fiktivní brigády na dánském staveništi a během přípravy večere jsem jednoho dne začal klást základy svého plánu.

„Vzpomínáš si, miláčku, jak mi šejch Anwar říkal, že si chce najít manželku na Západě? No tak si představ, že já mu jednu přes Facebook našel. Je z Chorvatska.“

Překvapilo ji to.

„Ženská ze Západu, která se chce odstěhovat do Šabwa? Jak tam bude žít?“

„Ona to myslí opravdu vážně; úplně se do šejcha zbláznila. No a o tom právě s tebou potřebuju mluvit. Musel jsem za ní jet do Vídne. Požádal mě o to.“

„Proč jsi mi to neřekl dřív?“ zeptala se Fádíja. Dotklo se jí, že jsem ji klamal, a zároveň byla podezíravá ohledně mé schůzky s mladou Chorvatkou v dalekém městě.

„Nechtěl jsem tě tím zatěžovat. Některé západní vlády pokládají Anwara za teroristu. A přišlo to zničehonic.“

Fádíja naštěstí jen zřídka sledovala zprávy a neměla představu, že Awlaqí je nyní ze strany Spojených států určený k cílené likvidaci.

Zadíval jsem se na ni. Ty tmavé mandlové oči se třpytily slzami. „Občas mám pocit, že tě neznám,“ řekla.

„To je mi líto. Ale mám nápad. Anwar chce, abych se tam ještě jednou vrátil a natočil s ní video, aby ji mohl vidět. Tam nemůžu jet sám. Jak víš, naše náboženství nám zakazuje setkat se o samotě se ženou, s níž nejsem v příbuzenském vztahu. Jak řekl Prorok: „Muž nikdy není o samotě s ženou, pokud u toho není jako třetí taky satan.““

Zdálo se, že se Fádíji ulevilo, že můj salafistický kodex vylučuje možnost mimomanželského styku.

„Takže,“ pokračoval jsem po delší pauze, „nejela bys se mnou? Zachoval bych si tak čest a ty bys ji navíc mohla uklidnit. Prokážeme tak Anwarovi velkou laskavost. A pak můžeme spolu ve Vídni strávit pár dní.“

Obchodní strategie očividně zafungovala.

Do Vídně jsme letěli 27. dubna. Předpokládal jsem, že dokonce ani při novém vnímání Awlaqího ze strany Spojených států nebude zaslání videa s budoucí případnou manželkou považováno za „materiální podporu terorismu“. V každém případě se Fádíja bude – nevědomky – podílet na vysledování hledaného muže. Ubytovali jsme se ve skromném hotelu v centru Vídně. Amína přijela v módních slunečních brýlích a černém hidžábu. Představil jsem ji Fádíji a prohlásil jsem, že jako dobrý muslim se s ní nemohu setkat o samotě v soukromí. Naštěstí v sobě záhy našly zalíbení. Dokonce se mi zdálo, že Amíně dodala přítomnost Fádíji větší sebejistotu.

Znovu jsem se jí zeptal, jestli si je opravdu jistá, že se chce vdát za Awlaqího. Potřeboval jsem vědět, že je to její požadavek.

Slib čtvrt milionu dolarů za působení v roli dohazovače ve mně vyvolával rozpaky. Co teď bylo mým skutečným motivem – zabránit teroru, nebo vydělat peníze? Cítil jsem, že plán spočívá v zacílení

Awlaqího a v raketovém útoku, jakmile se setká se svou novou ženou, a to ve mně vyvolávalo značnou tíseň.

Na laptopu jsem jí ukázal padesátivteřinový videoklip, který pro ni natočil Awlaqí. Klerik byl oblečený v bílé tunice a na hlavě měl šátek měděné barvy uvázaný přes tradiční bílý *šmag*. Seděl před růžovým pozadím s květinovým motivem. Nesnáze, které z něj čišely, byly až dojemné. Občas si během řeči upravoval brýle na nose. Tón jeho hlasu byl svůdnou obdobou jeho kázání na videonahrávkách.

„Tato nahrávka je určena speciálně pro sestru Amínu, je vyrobena na její žádost a bratr, který jí tuto nahrávku přináší, je spolehlivý a důvěryhodný bratr, jenž s tebou celou dobu komunikuje.“

Modlím se, aby tě Alláh dovedl k rozhodnutí, které pro tebe bude tím nejlepším... a aby tě vedl v rozhodování, co bude pro tebe lepší i v nabídce tohoto sňatku.“

Rovněž ji požádal o zaslání videonahrávky.

Napřed se Amína při těch slovech usmívala a pak se jí začaly třpytit oči. Přemohla ji taková důvěrnost od muže, kterého uctívala.

Fádíja stála za kamerou a něžně ji pobídla, aby se pokusila uvolnit. Amína, jež má na nahrávce zabraný pouze obličej, oslovila klerika mírně zajímavým hlasem, svá slova nervózně polykala jako ztrémovaný teenager.

„Chci ti jen říct, že jsem teď strašně nervózní a že se cítím trapně a neohrabaně, takže to chci nahrát jen proto, abys viděl, jak vypadám, a věděl, že jsem v pořádku. Přijmu všechno, co je nyní třeba udělat kvůli cestě, kterou jsem si vybrala... pošlu ti další vzkaz, soukromý vzkaz, *inšalláh*.“

To byl pro mě ten pravý okamžik, abych je nechal o samotě a odešel z pokoje. V druhé nahrávce se s Amínou udála naprostá proměna. Sundala si závoj a přes černou halenku jí padaly světlé kadeře. Klip si zachovával střídmou rezervovanost, v níž působila nikoli náhodou mnohem mladší. Koketně použila trochu řasenky a lesku na rty. Bylo to svádění přes video.

„Bratře, to jsem já bez šátku, abys mohl vidět mé vlasy. Už jsem ti je dřív popsala. Takže teď mě vidíš nezahalenou a já doufám, že se ti mé vlasy budou líbit, *inšalláh*,“ řekla a naklonila hlavu na stranu.

Skončila koktavým arabským pozdravem, který si určitě nacvičovala celé dny.

Když s Fádíjou nahrály soukromý vzkaz, předal jsem Amíně kufr – šedivý Samsonite s tvrdou skořepinou. „Tohle je kufr, který šejch doporučil,“ řekl jsem. Celá se rozehvěla.

Fádíja ji objala a řekla jí, že jí může přese mě dát vědět, kdyby potřebovala poradit ohledně toho, jaké to je být manželkou v Jemenu.

Za tři týdny jsem se s Amínou setkal v McDonald's nedaleko jemenské ambasády ve Vídni. Předal jsem jí tři tisíce dolarů v hotovosti, které údajně pocházely od „bratrů“ v Anglii, ale ve skutečnosti ze státního rozpočtu Spojených států amerických.

Ukázal jsem jí, jak se přihlásit do kurzu arabštiny na Institutu arabského jazyka v San'á. V jednu chvíli pak pro novou nevěstu přijdou Awlaqího prostředníci. „Šejch říká, že by sis měla před vstupem na ambasádu sundat hidžáb,“ řekl jsem jí.

Podle Awlaqího instrukcí měla jít na velvyslanectví nezahalená, aby nevzbudila podezření. Také chtěl, aby se na cestu do Jemenu oblékla západním způsobem. Dokonce mi vydal fatvu, podle níž jsem jí měl předat jeho svolení. Potřeba nebudit podezření vítězila nad náboženskými předpisy.

Na velvyslanectví se očividně domnívali, že není nic divného na tom, když se chorvatská blondýnka jede do Jemenu učit arabsky, a řekli jí, že jí vízum vystaví do druhého dne. Amína byla radostí bez sebe, ale zároveň ji to znervóznilo. Zanechávala za sebou všechno, co až dosud znala, a mířila do neznáma.

Moji řídicí důstojníci ze CIA mi dali instrukce, podle nichž Amína neměla letět do Jemenu přímo. Vzal jsem ji do kanceláře Turkish Airlines ve Vídni. Také jsem jí dal nové bytelné sandály pro Awlaqího a elektronický arabský kapesní slovník, jímž mě vybavila CIA a který měl pochopitelně zabudované detekční zařízení.

Našli jsme si kavárnu, kde se nepodával alkohol, a posadili se na zahrádku. Probrali jsme do nejmenších podrobností veškeré detaily její cesty. Když jsme se teď chystali, že se rozloučíme, uvědomil jsem si, že se s ní už pravděpodobně nikdy neuvidím, a náhle jsem vůči ní pocítil něhu, touhu ochránit ji před vlastní důvěřivou naivitou.

„Nevím, jestli ti to budu někdy moct oplatit,“ řekla, když jsem odcházel. „Udělal jsi toho pro mě strašně moc. Ať tě za to Alláh odmění.“

Její slova na rozloučenou mi uvízla v hlavě. Byla tak vděčná, ale já přitom věděl, že ji možná posílám do obrovského nebezpečí. Nemohl jsem tušit, jestli americký manévr zafunguje, nevěděl jsem, jaké bude pokračování. Na odchodu jsem se ještě za ní ohlédl. Svě světlé vlasy měla stočené pod hidžábem. Vypadala křehce a bezbranně, jak tam usrkávala kávu a sledovala, jak kolem ní procházejí elegantně oděné Vídeňáčky.

Alláh mě za tohle nepochválí, ale Strýček Sam možná ano.

V den jejího odletu jsem se sešel se svými dánskými a americkými řídicími důstojníky ve vile v Hornbæku. Byl začátek června a jeden z těch nekonečných skandinávských letních večerů, kdy se stmívá až po jedenácté v noci.

Než mi Jed s Georgem dovolili otevřít pivo, požádali mě, abych napsal Awlaqímu šifrovaný koncept e-mailu o Amínině cestě, který odešleme, jakmile budeme mít potvrzeno, že do San'á dorazila. Awlaqí naznačil, že může trvat jeden až dva měsíce, než jeho poslové dokážou zorganizovat její cestu ze San'á do míst, kde se zrovna tou dobou bude nacházet. CIA z toho byla nervózní.

Napsal jsem následující text:

„Je v Jemenu úplně sama a měsíc, ale i čtrnáct dní je pro ni velice dlouhá doba, po kterou bude muset čekat, protože tam nebude moct žít jako běžná muslimka, neustále bude muset skrývat svou pravou podobu... Pokus se zařídit, aby ji někdo vyzvedl dřív, bude potřebovat podpořit, protože je sama.“

Byl tam přítomný celý dánský tým – Søren, Klang, Trajler, Jesper a analytik Anders spolu s šéfem špionáže Tommym. Buddha už na tom byl lépe se zády a pozvali ho, aby se také zúčastnil večírku. Měl nějakou dietu a my mu pochopitelně upravili přezdívku na „Buddha-lite“. Jed obsluhoval gril se steaky a díky Alexově nepřítomnosti panovala příjemná nálada.

Když Amína přestupovala na navazující lety, Jed si v telefonu kontroloval čerstvé záznamy: Záhřeb, Vídeň a Istanbul. Nakonec přišla zpráva, že přistála v San'á. Objímali jsme se a plácali si otevřenými dlaněmi.

Druhý den mi Amína poslala ze San'á šifrovaný vzkaz, ve kterém mi oznámila, že šťastně dorazila. Přesně podle plánu si koupila do

telefonu jemenskou SIM kartu a napsala mi na sebe číslo. Později tentýž den jsem ho přeposlal Awlaqímu.

„Blahopřeju, bratře, právě jsi nesmírně zbohatl,“ napsal mi Klang esemesku.

Moje odměna dorazila za pár dní v apartmá hotelu Crowne Plaza neda-leko Kodaně. Do hotelu napochodoval Klang se šéfem místní pobočky CIA Georgem a pokynuli mi, ať jdu za nimi k výtahu. Klang se tvářil důležitě a v pravé ruce pevně svíral štíhlý kufřík.

Když jsme vešli do pokoje, zjistil jsem, že Klang má kufřík připou-taný železky k zápěstí, což mělo svůj dobrý důvod.

„Hádej, jaký je tam nastavený kód,“ řekl George s úsměvem na tváři. Vypadal jsem zaskočeně.

„Zkus 007,“ řekl George a úsměv mu protáhl koutky úst. Víko kufříku se s uspokojivým kovovým cvaknutím otevřelo. Uvnitř byly vyskládané tlusté balíčky stodolarových bankovek. V každém z těch pětadvaceti balíčků bylo deset tisíc dolarů.

„Jak všechny tyhle peníze vyměním?“ zeptal jsem se.

„To už je tvůj problém, ne náš,“ odpověděl George se smíchem.

Cesta vlakem domů do matčina domu v Korsøru představovala zvláštní zážitek. Kdyby tak jen moji spolucestující věděli, co mám v tom kufříku, který jsem pevně svíral mezi koleny.

„Panebože – snad to není z drog?“ zeptala se matka a rozesmála se. Ve skutečnosti věděla, že teď pracuju pro PET, ale neměla představu, čím se vlastně zabývám – netušila nic o Amínině misi, z níž pocházel tenhle jackpot. Kufřík plný bankovek jsem si vyfotil. Kluk z Korsøru, kriminálník, vězeň dohnaný k emigraci teď postával v kuchyni u své matky s čtvrt milionem dolarů od vlády Spojených států.

Po zdánlivě nekonečném čekání jsem koncem června obdržel šif-rované zprávy od Awlaqího a Amíny. Podařilo se jí dostat se k němu na kmenová území:

„*Alhamdulillah*, jsem v pořádku a mám se skvěle,“ psala. „Všechno šlo podle plánu.“

Potom přišla šokující zpráva:

„Nemohla jsem si vzít s sebou z institutu svůj kufr, takže potřebuju téměř všechno, co jsem tam nechala.“

Zíral jsem na obrazovku, jako bych doufal, že se ta slova ještě změní. Na kmenová území s ní neodjelo žádné sledovací zařízení. Al-Káida jí nařídila, aby si své věci na oblečení dala do igelitové tašky a veškerou elektroniku nechala na místě. Američané si zprávu ověřili vysláním informátora na koleje, kde v San'á bydlela. Zuřili, že se pečlivě připravené pasti dokázal tak jednoduše vyhnout jeden svědomitý agent al-Káidy.

Zatímco Američané byli s výsledkem Amíniny mise nespokojeni, Anwar al-Awlaqí se naopak rozplýval.

„*Alhamdulillah*, vzali jsme se. Kéž tě Alláh odmění za všechno, co jsi pro nás udělal. Nicméně jsem podle tvého popisu očekával něco trochu jiného. Neříkám, že jsi mě podvedl nebo něco takového... Nedávám vinu tobě ani tvé ženě, protože věřím, že jste to mysleli upřímně a že jste se snažili, jak nejlépe jste uměli...“ napsal mi. „Jenže se ukázalo, že ona je dost jiná, než jak jsi mi ji vylíčil. Mašalláh, ukázalo se, že je lepší, než jsem očekával, a lepší, než jak jsi mi ji popsal :-“

Zatímco Awlaqímu moje dohazovačská služba vlila novou energii do žil, CIA byla otrávená, a především byly zmařeny Alexovy a Jedovy ambice, neboť se ukazovalo, že veškeré investice do Amíny přišly vniř.

Zdálo se, že dánská tajná služba si s tím tak velké starosti nedělá, a naplánovali výlet do Barcelony ke „zhodnocení dosažených výsledků“, jak to nazvali. Søren, Klang a Jesper mě vyzvedli na barcelonském letišti v půjčeném BMW a odvezli mě do střešního bytu s výhledem na hlavní městskou třídu.

„Na večer jsem zařídil trochu zábavy,“ oznámil Søren s jiskrou v oku, když jsme popíjeli šampaňské. Po večeři v jedné z nejlepších restaurací ve městě jsme projeli automaticky otvíranou bránou k vile stojící v ústraní zahrady. Søren předal hostesce tlustý svazeček eur a uvedli nás do spoře osvětleného baru. Na kožených pohovkách tam posedávaly dívky v pableskujících šifonových šatech a v botkách na vysokém podpatku. Vůbec se nedaly srovnávat s prostitutkami vysedávajícími v klubu Underground v Korsøru, ale v očích měly stejný nepřítomný výraz.

Tohle bylo očividně úplně jiné hodnocení dosažených výsledků, než jaké jsem očekával.

Zatímco se ostatní odebrali se zvolenými partnerkami pryč, mě probrala ze zasnění drobná žena, která se představila jako „Olea z Moldávie“. Ale když jsem se v přítmí rozkoukal, viděl jsem před sebou jen Amínu. Přepadla mě tíseň, když jsem pomyslel na to, jak je teď blondatá Chorvatka hluboko na území al-Káidy a spí po boku nejhledanějšího muže světa.

Olea mě vzala za ruku a vedla mě do jednoho z pokojů v chodbě. Řekl jsem jí, že s ní nemohu spát, protože jsem ženatý.

„Takže si chceš popovídat?“ řekla s povzdechem. Zjevně se jí ulevilo, když jsem se jí zeptal, jestli se u nich člověk může nějak sjet. Potřeboval jsem se zbavit pocitu viny ohledně Amíny. Olea přešla přes pokoj a sundala ze zdi jednu olejomalbu. Zpoza rámu vytáhla lahvičku s bílým práškem.

Začal jsem kokain znovu užívat začátkem roku, když jsem se dozvěděl, že moje práce vedla k zabití kmenového vůdce Abdalláha Mehdára. Nějakou dobu jsem nedokázal myslet na nic jiného než na jeho smrt. Zcela mě ochromil pocit viny. Ale když jsem se doma v Birminghamu poprvé dostal do rauše, všechno na pár hodin zmizelo.

Sklonil jsem se k Olee, abych si sjel první lajnu, když vtom se kdosi vřítíl do pokoje. Byl to Klang.

„Co to sakra děláš?“ zaprotestoval. „Tohle přece nemůžeš!“

„Proč ne?“

„V naší přítomnosti tohle dělat nemůžeš.“

„Proč ne, sakra?“ odsekl jsem. „Tak zaprvé tím zneužívám jenom sám sebe. Vy zneužíváte ženský, který jsou pravděpodobně obětí obchodu s bílým masem. A tady ve Španělsku přece nejsi ve službě.“

Návštěva Barcelony zvětšila odstup, který jsem cítil od svých dánských řídicích důstojníků. Ptal jsem se sám sebe, jestli jejich nadřazení mají vůbec představu, co se děje v těch odlehlých destinacích, jestli tohle je nějaký výjimečně gaunerský tým, nebo jestli je prohnílá celá PET.

Několik následujících měsíců nabídlo jisté odpovědi.